

Stap 4 : Advent - Het verhaal van Martijn.

In een kelder van de grote stad leefde Martijn, een schoenlapper. De kelder had een raam en dat keek uit op de straat. Door dat raam kon Martijn de mensen voorbij zien lopen. Hoewel hij alleen hun benen kon zien, herkende Martijn hen aan hun laarzen. Iedereen kende Martijn en hij had veel werk te doen omdat hij degelijk werkte, goede waar leverde, niet te veel rekende en... zijn woord hield. Zijn vrouw was al jaren geleden gestorven en van de vele kinderen die ze hem had geschonken was er slechts één in leven gebleven : Kapitka. Maar God schonk hem ook met Kapitka geen geluk. De jongen was maar pas opgegroeid en zijn vader beginnen helpen, toen hij ziek werd. Een week lang lag hij met koorts in bed en stierf. Martijn begroef zijn zoon en wanhoopte zo, dat hij tegen God begon te morren.

Op een keer kwam een monnik op bezoek en Martijn begon hem zijn nood te klagen. Maar de monnik berispte hem : "We mogen niet oordelen naar de daden van God. Niet ons verstand bepaalt wat er gebeuren moet, maar Gods wijs besluit. En dat je wanhoopt komt omdat je voor je eigen wilt leven".

"En waarvoor moet je dan leven?" vroeg Martijn.

"Voor God moet je leven, Martijn, en hoe je voor God moet leven heeft Christus ons laten zien. Kun je lezen, ja? Koop dan het evangelie : daar staat het allemaal in". En zo kwam het dat Martijn een nieuw testament kocht met grote drukletters. Eerst wilde hij alleen op feestdagen lezen. Hoe meer hij las, hoe meer hij begrijpen ging wat God van hem wilde en het werd steeds lichter in zijn hart. Eens gebeurde het dat Martijn nog laat in het boek verdiept was. Hij kwam bij het verhaal over Jezus en die bij de rijke Farizeeër was uitgenodigd om er te eten en van de zondares die hem de voeten zalfde en nat maakte met haar tranen... waar de rijke niets van dat alles gedaan had.

En Martijn deed zijn bril af, legde die op het boek en verzonk in diepe gedachten. "Als de Heer nu eens bij mij op bezoek zou komen? Hij steunde zijn hoofd met zijn handen en merkte niet dat hij insliep". "Martijn!" klonk het plotseling. Martijn schrok op uit zijn slaap. "Wie is daar?" Hij keerde zich om, keek naar de deur : niemand. Opnieuw begon hij te knikkebollen. Plotseling hoorde hij duidelijk : "Martijn, Martijn, kijk morgen op straat, dan zal ik komen."

Martijn werd wakker en begon zijn ogen uit te wrijven. Hij wist niet of hij deze woorden in zijn droom of in werkelijkheid gehoord had. De volgende ochtend stond hij nog voor het licht geworden was op, bad tot God, maakte de oven aan, zette er koolsoep en gruttepap in, maakte de thee klaar, bond zijn schort voor en ging bij het raam zitten werken. Maar hij keek meer naar buiten dan hij werkte. En als iemand langs kwam met onbekende laarzen aan, dan boog hij zich

zelfs voorover om te zien of hij behalve te benen ook het gezicht kon zien. Zo zaten de woorden van de avond tevoren in zijn hoofd. Als hij voor de zoveelste keer opkeek zag hij oud-soldaat Stephan bezig sneeuw te ruimen. Het viel hem op hoe oud en gebroken Stephan was. Martijn dacht : ik zal hem thee te drinken geven, het water kookt toch al. Hij tikte met zijn vinger tegen de ruit. Stephan draaide zich om en Martijn wenkte hem en ging de deur openmaken.

"Kom binnen, was je een beetje", zei hij, "je zult wel bevroren zijn." Hij schonk 2 glazen thee uit en schoof er één zijn gast toe. Stephan dronk het in één teug leeg en terwijl Martijn opnieuw inschonk keek hij voortdurend naar buiten. "Verwacht je iemand?" vroeg Stephan.

"Ik weet het niet. Ik las gisteren over de Heer Jezus die bij de Farizeeër op bezoek kwam. En dacht bij mezelf : hoe heeft die Christus zo ongastvrij durven ontvangen. Dat dacht ik en toe sliep ik in. Dan hoorde ik een stem : Martijn, je kunt me verwachten, morgen kom Ik. En dat is in mijn hoofd blijven hangen." Stephan schudde zijn hoofd, sloeg een kruis en bedankte Martijn.

Als hij weg was schonk Martijn een laatste restje thee in en ging weer bij het raam zitten werken, maar keek ondertussen steeds naar buiten. Hij verwachtte Christus, dacht voortdurend aan Hem en aan Zijn daden. En allerlei woorden van Christus kwamen in zijn hoofd op.

Hij hoorde plots het schreien van een kind en keek door het raam naar boven.

Een onbekende vrouw, schamel gekleed en met een kind op de arm, was blijven stilstaan op straat. Ze wist blijkbaar niet goed waarheen. Martijn stond op, ging zijn kamer uit en nodigde de vrouw bij hem te komen. De vrouw verbaasde zich, maar volgde toch de oude man de trap af. Binnen zette zij zich op het bed. Martijn liep naar de tafel, pakte brood en een kop, deed de ovendeur open, goot koolsoep in de kop, haalde de pan met pap tevoorschijn, maar die was niet gaar en schonk dus alleen koolsoep in. "Ga zitten en eet, goede vrouw, ik zal zolang je kind van je overnemen. Ikzelf heb immers ook kinderen gehad." De vrouw at en begon te vertellen. "Ik ben een soldatenvrouw," zei ze, "mijn man is acht maanden geleden opgetrokken : sindsdien heb ik niets meer van hem gehoord. Ik werkte als kokkin en kreeg een kind... maar met een kind wilden ze me niet meer in dienst houden. Al drie maand lang trek ik n u rond zonder werk." Martijn rommelde wat achter het bed en haalde een oude jas tevoorschijn. "Hier," zei hij, "het is wel niet zo'n beste meer, maar toch nog warm genoeg." De vrouw keek naar de jas, keek naar de oude man, pakte de jas en begon te huilen. "Christus zij je genadig," zei ze. "Hij heeft jou vast en zeker bevolen naar buiten te kijken om je over mij te ontfermen."

Martijn glimlachte. "Ja, dat heeft Hij. Ik kijk niet zonder reden naar buiten." En Martijn vertelde ook de soldatenvrouw zijn droom. Ondertussen had hij vanonder het bed een kistje en een geldstuk gehaald en gaf ook die aan de vrouw.

Als de vrouw na veel danken weg ging, at Martijn zijn koolsoep, ruimde de tafel af en ging aan zijn werk. Maar telkens weer keek hij op om te zien wie er voorbij ging. Er liepen bekenden langs en onbekenden maar er was niemand die hem speciaal opviel.

Opeens zag hij precies voor zijn raam een oude koopvrouw. Zij droeg een mand met appels aan de arm en over haar schouder had ze een zak met houtspaanders. Ze zette de korf op de grond en wou de zak van schouder verwisselen. Toen kwam er plots een straatjongen. Hij pikte een appel weg uit de mand en wilde er snel vandoor, maar de oude vrouw had het gezien en pakte hem met allebei de handen beet. De jongen schreeuwde. De oude vrouw schold. Martijn was op drie tellen boven en begon de twee uit elkaar te halen. "Laat hem los, grootmoedertje, vergeef hem en Christus' wil."

"Ik zal hem zo vergeven dat het hem tot de volgende aframmeling zal heugen." Martijn begon de vrouw te overreden : "laat hem gaan," zei hij, "hij zal het niet meer doen." De oude vrouw liet de jongen los, deze wilde er vandoor gaan maar Martijn hield hem tegen. "Vraag vergiffenis," zei hij "en doe het nooit meer." De jongen begon te huilen en vroeg om vergiffenis.

"Die deugniet," zei de vrouw, "je kunt hem maar beter zo vergeven dat hij een week lang niet kan zitten." Martijn zei hierop : "Zo denken wij erover, maar God is anders. Als we deze jongen al voor één appel een aframmeling geven, wat zou men dan niet met ons moeten doen vanwege onze zonden?"

De oude vrouw schudde het hoofd en zuchtte. Als de korf appels terug volledig was en ze hem en de zak weer op de schouder wou nemen, nam de straatjongen die over : "Ik zal hem wel voor je dragen, ik moet die kant ook op." Weer terug in zijn kamer werkte Martijn nog een poosje, maar merkte toen dat hij de draad niet meer in de naald kreeg en zag de lantaarnontsteker langskomen om de lampen aan te maken. Hij legde zijn gereedschap bij elkaar, veegde de restjes leer bijeen, ruimde borstels, het garen, en de naalden op, nam zijn lamp van de haak, stak die aan en zette ze op tafel. Dan pakte hij het Evangelie. Zodra Martijn het Evangelie vast had herinnerde hij zich weer zijn droom. En dan hoorde hij plotseling een schuifelend geluid alsof er mensen in de kamer waren. Hij keek om en zag : er stonden werkelijk mensen in een donkere hoek... en hij herkende Stephan die glimlachte, en de vrouw met het kindje, warm in zijn jas, en de koopvrouw, en de jongen met zijn appel. Ze glimlachten allen en verdwenen, terug opgelost in het donker. Er kwam vreugde in het hart van Martijn, en hij hoorde de stem weer :

**Ik had dorst en gij hebt Mij te drinken gegeven,
Ik had honger en gij hebt Mij te eten gegeven,
Ik was een vreemdeling en ge opende de deur voor Mij...**

Martijn zette zijn bril op, sloeg een kruis en waar zijn Evangelieboek openviel, las hij : **wat ge aan de minste van mijn broeders gedaan hebt, hebt ge aan Mij gedaan. En hij wist dat Jezus nu werkelijk bij hem op bezoek was gekomen.**

*Als de Heer Jezus nu eens bij mij op bezoek kwam,
Vragen wij ons misschien af.*

*Zouden wij niet, zoals Martijn, als antwoord krijgen : "Kijk morgen op straat, dan zal ik komen!"
En Jezus kwam voor Martijn, in de persoon van een straatveger, van een soldatenvrouw, van een oude koopvrouw, en voor ons in de persoon van... Heeft Jezus niet gezegd : "Wat ge aan de minste van mijn broeders gedaan hebt, dat hebt ge aan Mij gedaan"?*